

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 20

สายชลแต่งตัวเดินออกมาจากบ้านเช้ากว่าทุกวัน คนงานกำลังจะเริ่มงาน เดินจากเรือนพักไปยังโรงเลี้ยงสัตว์ ยอดเดินสวนทางมา มองเธอเหมือนรอการทัก แต่ว่าเธอลบยิ้มหันหน้าเดินจากไป

เขาหันมองตาม เธอยังมีอาการดั่งเดิม ก้มหน้าเดินงุดๆ อีกครู่หนึ่งก็ออกวิ่งเหยาะออกไป

“ยอด...”

ชายหนุ่มหันกลับมา ซไมพรกำลังยืนรอ ยังทันมองเห็นสายตาที่เขา มองตามคนที่วิ่งจากไป รอยยิ้มที่ริมฝีปากกลับค้างคา ซไมพรไม่ได้พูดอะไรอีก ในสีหน้าที่เจื่อนจางลง เธอเดินนำหน้าไปก่อนอย่างเงียบเชียบ

สายชลแทบจะไม่ได้หลับ หลังจากแยกกับเชษฐ เธอก็ได้แต่ร้องไห้ จนกระทั่งดวงตาบวมเป่ง หลับไปพักหนึ่งเมื่อตอนใกล้รุ่ง แล้วอีกครู่เดียวก็ลุกขึ้นแต่งตัวแล้ววิ่งจากมา

เธอรุ่งไปเรื่อยๆ ไม่ยอมให้ตัวเองอยู่ว่าง อยากจะลืม แต่ว่าความทรงจำและความรู้สึกนึกคิดคอยตามติดทำร้ายเธอ น้ำตาเริ่มไหลอีกครั้ง เธอเร่งฝีเท้าให้วิ่งเร็วขึ้นๆ

เธอไม่เคยรู้สึกว่าเป็นอย่างอื่น นอกจากพี่ชายแท้ๆ รักเขาไว้วางใจ แล้วเชษฐทำเช่นนี้กับเธอได้อย่างไร

เหตุการณ์นั้นเหมือนกับสายฟ้าที่จู่ๆ ก็ฟาดลงกลางลำตัว ทำลายทุกอย่างพินาศไม่หลงเหลือ สิ่งบริสุทธิ์งดงามทั้งหลายที่ก่อร่างเจริญเติบโตอย่างช้าๆ และมั่นคงเป็นเวลาถึงยี่สิบห้าปี ถูกทำลายพินาศสร้างความผิดหวังและสูญเสียให้แก่เธออย่างยิ่ง

สัมผัสของพี่ชาย น้ำเสียงสั่นพร่าบอกรัก จมูกปากของเขา... สายชลเร่งฝีเท้าวิ่งไปอย่างบ้าคลั่ง

“ไม่น่าเลย ไม่น่า...” เธอเปล่งเสียงพลางร้องไห้

เหนื่อยจนตาพร่า หายใจติดขัด เธอหยุดตัวเองที่ต้นไม้ใหญ่ซึ่งตั้งตระหง่านเป็นเด่นอยู่ข้างหน้า งอตัวหลบหายใจแล้วก็ร้องไห้ดังๆ อยู่ตรงนั้น

เชษฐลดกลองส่งทางไกลลง สายมากแล้วแต่ว่าสายชลยังไม่กลับมา ัญชลีเดินมาเห็นเข้าพอดี พูดด้วยสีหน้าเย้ยหยัน

“มัวแต่แอบดูอยู่นั้น จะทำอะไรก็ไม่ทำ จนสุนัขจะคาบไปรับประทานอยู่แล้ว”

เขาสีหน้าเครียด เบื่อหน่ายระคนหงุดหงิด เสียงถามห้วน

“พูดอะไรนะ”

“ก็พูดตรงกับใจคุณนั่นแหละ คุณเองก็อยากได้เด็กนั้นไม่ใช่หรือ”

ดวงตาเขาเป็นประกายกล้ออย่างน่าหวั่นกลัว ัญชลีสะบัดหน้าหนี เเงาร่างสูงใหญ่เดินผ่านเธอไป เธอสะบัดกลับมา มองตามด้วยประกายตาวาววามขุ่นเคือง

“ยายชลไม่รู้ว่าหายไปไหน ทุกวันไม่เคยกลับช้าอย่างนี้”

ซไมพรพึมพำอยู่ใกล้ๆ เชษฐอิ่มอาหารแล้ว เตรียมตัวจะออกไปไร้ ไม่มีใครรู้ว่าเขาทำอะไรสายชล แม้แต่ัญชลี

“ไปไหนกล้มแข้งขาเคล็ดอยู่ที่ไหนหรือเปล่าก็ไม่รู้” เขาพูด “เห็นจะต้องตามไปดูสักหน่อย”

“แต่พวกคนงานรอพี่เชษฐอยู่นะคะ” น้องสาวเตือน

วันนี้เขาเองก็ช้ากว่าปกติ แม้แต่ตาก็เซ่นกัน จนปานนี้ยังไม่ยอมลุกขึ้นกินอาหาร ซไมพรโผล่หน้าเข้าไปดู เห็นชายชราขยับหลังก็ถอยออกมาอย่างไม่คิดจะกวนใจ

“เดี๋ยวไมจะให้ยอดขับรถไปตามชล”

เขาชะงัก “งั้นก็ตามใจ...”

เขาเดินตัวตรง มั่นคง แต่ด้วยความรู้สึกกลับสับสนหัวน้ไหว ถามตัวเองว่าเขาควรจะทำอย่างไรต่อไป

สายมากแล้วเมื่อสายชลเดินกลับมาตามทางเดิม เห็นรถปิกอัพแล่นมาหยุดตรงหน้า เธอลั่นใจ ขอย่าให้เป็นเชษฐ

คนที่เปิดประตูลงมากลับเป็นยอด เธอมองเขาด้วยดวงตาที่บอบช้ำ

“กำลังจะไปไหนหรือยอด”

“คุณไม่ให้ผมมาตามคุณสายชล”

“ฉันอยากจะเดินกลับ”

ไม่มีคำตอบจากใบหน้าริมที่อ่อนโยน เธอเดินซุ่มๆ ผ่านไป ยอดมองตาม แล้วกลับขึ้นรถ พามันเคลื่อนตามเธอ เขาทิ้งระยะอยู่อย่างนั้น สายชลได้ยินเสียง แต่ก็ไม่ยอมหยุดเดิน

รถคันนั้นยังไม่ยอมแซงขึ้นหน้า เธอหันไปหยุดยั้งรถปิกอัพ คลานมาจอดเทียบข้าง

“ยอดจะขับตามฉันแบบนี้หรือ”

มุมปากเขาแยมันนิดหนึ่งแทนคำตอบ

“แต่ฉันยังไม่อยากกลับบ้านนี่”

“คุณสายชลอยากไปไหน” เสียงถามอ่อน

“ไม่รู้ซี... ที่ไหนก็ได้ อย่าให้มีใครพบเห็นจะดีที่สุด”

“ขึ้นรถซีครับ”

สายชลมองอีกฝ่าย.. ใบหน้าสะอาดสะอาดอันมีส่วนประกอบที่ดูดีกว่าผู้ชายทั่วๆ ไป ดวงตาคมเข้มที่มองเธอมาก่อนชื่อแสดงความปรารถนาดี “ตกลง” เธอตัดสินใจ เดินอ้อมไปเปิดประตูขึ้นนั่น

เขาพารถไปเลี้ยงที่ทางแยก แล้วแล่นเรื่อยไปอีกทางหนึ่ง สายชลไม่ได้ถามด้วยซ้ำว่าเขาจะพาไปไหน เธอเพียงแต่รู้สึกวางใจและอบอุ่น ช่วงปะไร ไม่ว่าจะปลายทางข้างหน้าจะเป็นอะไรที่ไหนก็ตาม

ยอดกลับพาเธอไปยังอีกมุมหนึ่งของไร่สายสวาท ด้านเดียวกับที่มีน้ำตก แต่ว่าอ้อมไปอีกทิศทางหนึ่ง เขาจอดรถ ที่ตอนนี้เชื่อมต่อกับเนินเขา ทางขึ้นรถและชันจนต้องปีนป่าย เขาส่งหมวกใบใหญ่ให้เธอ ... คล้องกระดิกหน้าตี๋มาก่อนจะพาเดิน เพียงชั่วครู่เดียวคนทั้งสองก็ขึ้นมาถึงที่ราบกว้างใหญ่ซึ่งถูกโอบล้อมอยู่ด้วยภูเขา

สายชลมองกว้างออกไป มีต้นไม้ใหญ่ ขึ้นอยู่โปร่งตา แต่ว่าบรรดาไม้ล้มลุกกรกรครึม

“เรามาที่นี่กันทำไมจะยอด”

ชายหนุ่มตอบว่า “ที่ตรงนี้เป็นที่ซึ่งพวกเพื่อนคุณอยากจะทำ”

“ที่นี่หรือ”

เธอมองสำรวจอีกครั้ง มันเป็นที่ราบและแนวเนินซึ่งอยู่สูงขึ้นมาจากพื้นที่เพาะปลูก เห็นลำธารใหญ่ไหลเอื่อยอยู่ต่ำลงไปเบื้องล่าง ตลอดแนวด้านหลังเป็นภูเขาซึ่งมีทั้งส่วนลาดและชัน มองไปอีกด้านหนึ่งผ่านหุบเขาเว้งว่างกลับปรากฏเงาเทือกเขาสลับซับซ้อนงดงาม

“ที่นี่สวยดีจริงๆ ด้วย ถ้ามีบ้านอยู่ข้างบนนี้สักหลัง ปลูกผัก ผลไม้ ทำสวนดอกไม้ กับนั่งเขียนหนังสือ วันๆ ได้เห็นภูเขาและลำธาร... แค่นั้นก็น่าจะมีความสุขมากแล้ว”

ชายหนุ่มมองเธอยิ้มๆ พอใจที่เธอรู้สึกสบายใจ

“ตรงนั้นคือที่ตั้งของน้ำตกสายสวาท” เขาชี้มือไปยังเกือบจะปลายด้านหนึ่งของทิวเขาซึ่งทอดตัวอยู่ห่างออกไป “แนวลำน้ำทวนขึ้นไปตามทางนี้” เขากราดนิ้วชี้ๆ “บางตอนไหลลงมายังลำธารข้างล่างนี้ ส่วนต้นน้ำอยู่ลึกและสูงขึ้นไปพ้นออกไปจากเขตไร่ แต่ถ้าจะเดินไปให้ถึงก็ทำได้”

เธอมองตาม ถามอย่างสนใจ “ยอดเคยไปแล้วหรือ”

“ครับ”

“แล้วเป็นอย่างไร สวยไหมข้างบนต้นน้ำนั่น”

“สวยมาก ผมอยากให้คุณสายชลได้เห็น”

“ฉันก็อยากเห็น”

“งั้นก็ไปซีครับ”

เขาพาเธอเดินผ่านแนวที่ราบตรงไปยังเชิงเขาเบื้องหน้า ไม้ยืนต้นให้ร่มเงาเป็นระยะ บางตอนมีไม้ล้มลุกและต้นหญ้าสูงชันรกจนต้องไขว่เขวหาทาง ดีที่เธอสวมเสื้อแขนยาว ไม่อย่างนั้นคงถูกกิ่งก้านใบไม้บาดเอา

ครู่ต่อมา ทั้งสองก็ถึงเชิงเขา แล้วเริ่มเดินแกมปีนป่ายขึ้นไปข้างบน ทางค่อนข้างลำบากขณะที่ยอดพาเดินสูงขึ้นไป ทางเดินแคบๆ บ้างก็ชันตรงๆ บ้างก็อ้อมลดเลี้ยว บ่อยครั้งที่ต้องปีนผ่านกลุ่มหินและพูนดิน หินก้อนมหึมามีตะไคร่จับลื่น มือเล็กๆ ของเธอเกาะแน่นอยู่ในมือใหญ่แข็งแรงได้รูปสวยที่ช่วยทรงตัวและดึงขึ้นบ่อยครั้ง

สายชลรู้สึกดีใจลิ้มความเหน็ดเหนื่อย

ในที่สุดเธอก็ขึ้นมาถึงธารน้ำ มันไหลเอื่อย สงบเงียบทอดตัวอยู่ไม่ไกลออกไปข้างหน้า

“ลำน้ำนี้ไงครับที่ไหลไปยังน้ำตกสายสวาท”

เขาชี้ให้ดู สายชลถามว่า

“วันนั้นคุณวิบูลย์เดินมาถึงตรงนี้หรือ”

“ครับ วันนั้นเราเดินมาด้วยกันจากทางโน้น” เขาชี้มือไปอีกทางหนึ่ง

“อ้อ”

“ถ้าอยากจะไปให้ถึงต้นน้ำ จะต้องไปทางนั้น” เขาหันไปยังทิศทางตรงข้าม แล้วก็หันมาถาม “คุณสายชลแน่ใจว่าจะไปหรือครับ”

“ไปสิ ก็ยอดบอกว่าสวย ฉันถึงอยากให้เห็น”

“อีกไกลนะครับ แล้วก็ลำบากกว่านี้อีก”

“ยอดคิดว่าฉันจะไปไม่ไหวหรือ อย่าประมาทกันนะ ฉันเคยเดินป่ากับเพื่อนๆ มาแล้ว และตอนนี้ก็มียอดอยู่ทั้งคน ฉันจะต้องกลัวอะไร”

สีหน้าอ่อนโยนหันกลับไปก่อนจะออกเดินนำ สายชลมองแผ่นหลังที่นำอยู่ข้างหน้า อดไม่ได้ที่จะนึกไปถึงกอดรับขวัญแนบแน่นที่ในหุบเหวเมื่อวันก่อน

เขาพาเดินแกมปีนป่ายลึกและสูงขึ้นไปอีก บางช่วงมองเห็น

ทิวทัศน์ไกลตา ที่ราบวางตัวอยู่เบื้องล่าง มีเทือกทิวภูเขาสลับซับซ้อนอยู่ไกลลิบสุดสายตา

“วิวตรงนี้สวยจัง” เธอชมแล้วชมอีก

เดินและป็นกันอย่างลำบากลำบากจนเป็นเวลาร่วมชั่วโมง บรรยากาศเย็นเยียบ รมครึ้ม สายชลรู้สึกทั้งเมื่อยและเหนื่อย แต่ทำไมประทับใจนอกจาก...

“พักเดี๋ยวนะยอด... เดี๋ยวเดี๋ยวเท่านั้น”

ชายหนุ่มไม่ได้แต่หยุดมองเธอด้วยสายตาอ่อนโยน ส่งน้ำดื่มให้เป็นระยะ เธอตั้งใจหอบ พุดเจือหัวเราะ

“ยอดเก่งจังเลย ไม่รู้จักเหนื่อย”

ชายหนุ่มไม่ตอบ

“ไปต่อกันเถอะ” เสียงชวนแจ่มใส ร่างเล็ก ๆ ลุกขึ้นยืนอย่างเตรียมพร้อมอีกครั้ง

ยิ่งขึ้นสูงหนทางยากลำบาก คนก็ยิ่งเหนื่อยและหายใจติดขัด ไบหน้าของสายชลเป็นสีแดงเรื่อ มีละอองเหงื่อจับขึ้น

“เกือบจะถึงแล้วครับ”

คนที่ก้มลงมาถึงเธอให้ก้าวตามขึ้นไปลอบเอาใจ เธอหอบหายใจ แต่ก็หัวเราะด้วยประกายตาสดใส

“กว่าจะถึง ยอดคงต้องพูดคำนี้อีกหลายครั้ง”

ความใกล้ชิดทำให้ชายหนุ่มอดไม่ได้ที่จะรู้สึกหวั่นไหว บ่อยครั้งที่เขาต้องมองเมินไปจากไบหน้าอ่อนใสของอีกฝ่าย พาเดินเลาะไปตามโขดสูง ลำน้ำที่เคยใช้เป็นทีหมายตากลับทอดตัวอยู่ข้างล่าง อีกไม่นานก็เริ่มได้ยินเสียงซู่ ๆ

สายชลเงี่ยหูฟัง “ฟังซี” เธอกระซิบ “ได้ยินอะไรไหม”

“ครับ มีน้ำตกใหญ่อยู่ไม่ไกลไปจากที่นี่”

“น้ำตก” เธออุทาน แล้วก็หัวเราะ “จริงหรือยอด”

เขาพยักหน้ารับยิ้ม ๆ “เราเกือบจะถึงต้นน้ำแล้วนะครับ”

“งั้นรีบไปกันเร็ว ๆ เถอะ” เธอกระตือรือร้น ลืมความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าไปสิ้น

เสียงซู่ซ่าสาดซัดของกระแสน้ำดังชัดขึ้นทุกที ทั้งสองเดินตามทางแคบ ๆ ปีนผ่านโขดหินและลำใหญ่ของต้นไม้มาได้ก็รู้สึกเห็นน้ำตกขนาดใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่ไกลออกไปข้างหน้า น้ำจำนวนมากไหลเอื่อยจากแอ่งใหญ่ที่เป็นต้นลำน้ำ ล้นลงสู่แอ่งหินเบื้องล่างอย่างชุ่มฉ่ำ ทว่ากิ่งตัวอย่างรวดเร็วไปตามผนังกำแพงหินผาแงะเงี้ยวของโขดหิน ฉีกกระเสธารที่ไหลลงมาออกเป็นรูปลักษณะต่าง ๆ สวยงาม

“โอ นั่นไง นั่นไง”

เธอร้องก่อนจะถลาใกล้เข้าไป ร่างสูงใหญ่ตามอยู่ติด ๆ

“ปีนลงไปข้างล่างกันนะ”

ชวนพลางเธอก็หาทางปีนลง ยอดไต่ลงไปก่อนจึงหันมารับร่างที่ตามลงมาติด ๆ

“สวยจังเลย ที่นี้สวยจัง”

เธออุทานซ้ำแล้วซ้ำเล่าขณะที่เดินไปตามโขดหิน อีกครู่หนึ่งก็ถอดรองเท้าผ้าใบ พับขากางเกงขึ้นสูงแล้วลงไปเดินท่องอยู่ในน้ำ ละอองจากด้านบนพรหมมาถูกอย่างแผ่วเบา

เธอมองน้ำแล้วก็กินเข้าไปด้วย

“อร่อยจัง”

“เดินระวังนะครับ” เขาส่งเสียงเตือนขณะที่ตามอยู่ไม่ห่าง “อย่าออกไปไกล อย่าไปทางน้ำเชี่ยวนะครับ”

คนรับคำสั่งได้แต่หันมาหัวเราะ

น้ำเย็นจัดใสแจ่มมองเห็นพื้นปูด้วยก้อนกรวด ก้อนหินใหญ่น้อย ผิวเรียบสีอ่อนเรียงตัวทับซ้อนอยู่ทั่วไป สายชลก้มลงเก็บขึ้นดูก่อนแล้วก่อนเล่า

“ยอดมาดูซิ ก้อนหินพวกนี้สวยจัง”

เขาเดินไปหยุดอยู่ใกล้ ๆ สายตาที่ทอดมองอีกฝ่ายอ่อนโยนฉายความรู้สึกที่ลึกซึ้ง เขาช่วยเธอเลือกก้อนหิน สวย ๆ จากใต้น้ำ

เสียงพุดจ่อย ๆ เสียงหัวเราะใส ๆ กังวานอยู่ข้างกาย เขาไม่ยอมยอให้เวลานี้ผ่านไป

เธอนั่งแกมพิงลงกับโขดหิน มองย้อนกระแสน้ำตกขึ้นไปข้างบน

“เหนือจากนี้ขึ้นไปคือต้นน้ำทั้งหมดหรือยอด” เสียงถาม

เขาตอบว่า “ครับ”

“มันเป็นยังไงหรือ”

“เป็นแอ่งน้ำใหญ่ที่เต็มไปด้วยเศษใบไม้ครับ”

“คงจะลึกและกว้างใหญ่มากใช่ไหม”

เขาพยักหน้ายิ้ม ๆ

“แต่ตรงนี้สวยมาก สวยกว่าน้ำตกสายสวาทของเราเยอะเลย น่าเสียดายที่ไม่มีใครรู้จัก”

“แต่ก่อนแถบนี้เต็มไปด้วยผู้ก่อการร้าย” เขาบอก กราดมือไกลออกไป “แนวภูเขาและป่าทั้งหมดจากนี้ไปเป็นเขตหวงห้าม ที่นี่จึงยังไม่เป็นที่รู้จัก ผมเองก็เคยใช้ชีวิตในป่านี้มานานแสนนานทีเดียว”

สายชล ถ้ามเสี่ยงอ่อน

“แต่ตอนนี้ไม่มีผู้ก่อการร้ายแล้วใช่ไหม”

“ไม่มีแล้วครับ”

“อีกหน่อยผู้คนก็จะรู้และชักชวนกันมา แหม...ถ้าพวกคุณมนรู้ คงจะตื่นเต้นกันยกใหญ่”

อีกฝ่ายมีสีหน้าขริมหม่นหมอง สายชลรู้สึกตัว

“ฉัน... ไม่ได้หมายความว่า จะบอกพวกเขาหยุด”

“คุณจะไม่บอกก็ได้ครับ”

เธอนิ่งไป

“พวกเขาอยากได้ที่ดินของเราข้างล่างนั้น” เธอพูดขริม ๆ

“ต่อไปมันจะเป็นสถานตากอากาศที่พิเศษ ฉันไม่อยากจะขาย แต่จะทำเอง คนเดียวก็ไม่ได้เหมือนกันนะ มันเป็นงานใหญ่ ต้องใช้ทุนมหาศาล”

เขานิ่งฟัง สีหน้าขริม

สายชลถอนใจ “ฉันควรจะทำอย่างไรดี”

ต่างฝ่ายต่างนิ่ง สายชลลำบากใจเมื่อบอกเขาว่า

“คุณมโนอยากเข้าหุ้นกับฉัน”

ชายหนุ่มเมินหน้าไปทางอื่น ไม่มีซุ่มเสียงแสดงความคิดเห็นใดๆ

“หยุด...” เธอเรียกเสียงอ่อน “ในฐานะที่ยอดเป็นคนพาฉันมาที่นี่ ฉันอยากจะถามว่า ยอดคิดอย่างไรหากฉันจะเข้าหุ้นกับคุณมโน”

“ผมไม่มีความคิดเห็นอย่างไร ทุกอย่างแล้วแต่คุณสายชล”

เสียงตอบขริม สายชลรู้ว่าเขารู้สึกอย่างไร

“ถ้าเป็นแต่ก่อนฉันคงจะพูดกับพี่เชษฐได้ แต่ว่าตอนนี้...” น้ำเสียงเธอขาดหายไป

ชายหนุ่มหันมา “เขาทำให้คุณเสียใจหรือครับ”

“ใช่...” เธอเสียงเครือ น้ำตาไหลด้วยความอัดอั้น “มาก ๆ”

เขาปล่อยให้เธอร้องไห้

“เขาไม่ใช่พี่ชายของฉันอีกต่อไป เขาเปลี่ยนไปแล้ว” เธอเสียงเครือ “ฉันไม่อยากจะพบเห็นเขาอีก... โอ้ย... นี่ฉันจะทำอย่างไรดี”

เขาไม่กล้าเดาว่าเกิดอะไรขึ้น

“คุณสบายใจอย่างไรหน้ก็ทำอย่างนั้น”

“ฉันไม่สบายใจเลยสักอย่าง ฉันเป็นห่วงตา แต่ฉันก็อยู่กับพี่เชษฐไม่ได้ ฉันจะต้องกลับไปอยู่กรุงเทพฯ”

อีกฝ่ายนิ่ง สีหน้าหม่นหมอง

“สักวันฉันจะกลับมา เมื่อถึงเวลานั้น ทุกอย่างคงจะดีขึ้น”

ไม่มีเสียงจากอีกฝ่าย สายชลมองผู้ชายหน้าขริมอย่างเพ่งพิศ “หากฉันได้กลับมาอีก ฉันหวังว่าจะได้พบยอด ยอดจะอยู่ต่อไปได้ไหม”

“คุณสายชลจะให้ผมอยู่ต่อทำไม”

“ฉันไว้ใจยอด ยอดเป็นคนดี เป็นเพื่อน... มีบุญคุณกับฉันมาก ฉัน...อยากให้ออดดูแลตากับพี่ไม...”

ฝ่ายนั้นนิ่ง เธอต้องย้าถาม “ได้ไหม”

“ผมยินดีจะรับใช้ แต่ถ้าจะให้อยู่ตลอดไปอาจจะไปไม่ได้”

“ทำไมล่ะ”

“เราต่างก็มีวิถีทางของตนเอง”

“แล้ววิถีทางของยอดดีกว่าที่จะอยู่ที่นั่นหรือ รู้หรือเปล่าว่า พี่ไม....”

เธอนึกหาคำพูด...หวังดีกับยอดแค่ไหน... ทว่ายังไม่ทันจะพูดต่อ เขาก็แทรกขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนแรงแรงขริม

“ผมไม่ได้รักคุณไม”

สายชลอึ้ง

ฝ่ายนั้นหันมา สีหน้าและดวงตาแรงแรงขริม สะท้อนประกายบางอย่างอยู่ลึกๆ

เธอถอนใจ “ให้โอกาสตัวเองสักนิดไม่ได้หรือ พี่ไมมีอะไรไม่ดี”

“ไม่มี”

“ถ้าอย่างนั้นทำไม...”

“ผมไม่ได้รักเธอ”

เธอต้องถอนใจอีก นึกถึงภรรยาของเขา เข้าใจว่าหลังจากที่ได้ใกล้ชิดขมิบพร ยอดจะเลิกล้มความตั้งใจเดิมที่จะตามหาภรรยา เธอรู้สึกกลัวต่อคำตอบที่จะได้รับเมื่อถามว่า

“ยอดยังคิดจะตามหาสมอยู่หรือ”

ชายหนุ่มพยักหน้า

“ทำไมล่ะ ฉันไม่เข้าใจเลยจริงๆ เขาหนีไปจากยอดนานแล้ว จะตามเขาทำไมในเมื่อมีคนอื่นต้องการยอดอยู่”

“คนอื่น... ไม่ได้รวมคุณสายชลด้วยใช่ไหม...”

เสียงถามแรงแรงขริม สายชลนิ่งอึ้ง มองอีกฝ่ายอย่างตกตะลึง สายตาอ่อนขริมจริงจังมองมาอย่างรอคอย เธอต้องหลุบตา พุดเสียงแผ่ว

“อย่ารวมฉันไว้ด้วยเลยนะ ฉันเป็นเพื่อน... ขออยู่แต่เพียงวงนอก”

ฝ่ายนั้นหันกลับไป ดวงตาสะท้อนความร้าวราน...